

„Tato kniha vám zlomí srdce. A potom ho zase scelí.“

—*Angie Thomas*, autorka světového bestselleru *Vypálená nenávisť*

KRÁSA,
KTERÁ
PŘETRVÁ

Ashley Woodfolk

**KRÁSA,
KTERÁ
PŘETRVÁ**

KRÁSA,
KTERÁ
PŘETRVÁ

Ashley Woodfolk

#BSKLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

Copyright © Ashley Woodfolk 2018
Translation © FULLHOUSE.CZ (Táňa Kučerová)
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2020

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uložena ve vyhledávacím systému či šířena jakýmkoliv způsobem (elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním či jinak) bez předchozího svolení majitelů autorských práv.

Z anglického originálu *The Beauty That Remains*,
který vydalo nakladatelství Penguin Random House LLC.,
přeložila Táňa Kučerová
Produkce Dana Klimová
Redakce Jan Hanzlík, Michaela Šmejkalová
Editor Jan Pavel
Typografie Tomáš Vicen
Vydalo Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., v edici #BOOKLAB,
v Praze roku 2020
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-7529-836-2
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

Mým drahým babičkám,
které jsem milovala a ztratila.
Stále mi to láme srdce.

TAVIINA POSLEDNÍ FOTKA

Tavia_Violet

♡ 183 lajků

TaviaViolet Jak se z člověka stane
profesionální nákupčí bot
#jasnabudoucnost #milujoboty

PŘED 18 HODINAMI

1

AUTUMN

14. LEDNA, 10:48

Vždyť jsem tě včera viděla.

Tohle nemůže být pravda. Nemůže.

Stále čekám, že mi zavoláš.

Tavia není on-line. Zprávu si přečte později.

Od: HeCalledItAutumn@gmail.com

Komu: TaviaViolet@gmail.com

Datum: 16. ledna, 17:17

Předmět: <žádný>

Celý tvůj pohřeb jsem zírala do mobilu.

Mohla jsem se s tebou rozloučit ve svém pokoji
ve společnosti našich oblíbených písniček, svíček
s vůní vanilky, fialek a pomerančové limonády.

Ale místo toho jsme museli podstoupit veřejný

rituál, všichni jsme tam stáli a sledovali jeden druhého, jak brečíme. Už když jsem se ráno probudila, věděla jsem, že dnešek bude nejhorší den v mém životě.

Když vejde do kostela, tvůj bratr hned zamíří dopředu a políbí víko rakve, ale já tam jít nemůžu. Namísto toho jdu do druhé řady a sednu si na konec lavice. Podívám se na mobil, na nekonečnou řadu tvých fotek a pokouším se nedívat nikam jinam. Poprvé jsem opravdu vděčná za množství selfiček, které jsi dělala, a při pomyslení na to, jak jsem si tě vždycky dobírala, že jsi ješitná, se cítím mizerně. Kdybych díky tomu neměla stovky tvých fotek, nejsem si jistá, jak bych zvládla dýchat. Když po chvíli přece jen zvednu hlavu, sleduju proudy zabarveného světla, které pronikají dovnitř přes vitrážová okna, a zabývám tak čas.

Sedím s tvou rodinou. Tvoje máma svírá v ruce korálky růžence a neslyšně brečí. Táta hledí rovně před sebe, ale ve skutečnosti se nedívá na nic konkrétního. Potom, co Dante políbí rakev, si sedne vedle mě, ramenem se dotýká mého a podle jeho pohybů vím, že brečí.

Část ze mě se od něj chce odtáhnout, ale nedokážu se ani pohnout.

Moje rodina sedí několik řad za námi. Máma vypadá bezchybně, ale modré oči má smutné a táta má po celou dobu skloněnou hlavu, jako by nechtěl vidět svět, ve kterém nejsi. Mezi jejich blond hlavami vyniká hranaté černé mikádo, ten stříh by se ti líbil, kdybys tu byla. Někdy mezi koncem zimních prázdnin a včerejškem si totiž Willow obarvila konečky vlasů na sytě růžovou. I přes napuchlé červené oči vypadá

jako hvězda K-popu. Jakmile včera přišla domů z intru, vlezla ke mně do postele a hladila mě po zádech.

Willow si všimne, že se na ni dívám, protlačí se ven z lavičky a přijde ke mně. Víš, že nevypadám jako moje sestra, ani když mám dobrý den. Ale s vlasy, jaké teď má – husté, ostré a růžové (a s mými, které jsou jako vždycky příliš dlouhé, jemné a rovné) –, se sestře vůbec nepodobám. Vypadám jako z fotky „před“ z našeho oblíbeného korejského programu, ve kterém dívky zázračně proměňovali na krásky.

Ale když ke mně Willow přistoupí, dotkne se mých rovných černých vlasů, jako by to bylo vzácné hedvábí. Drží mě za ruku, jako bych ji měla ze skla, a dívá se na mě až příliš lítostivě. Stisknu jí prsty a pustím je, abych se mohla opět podívat do mobilu. Ona pak ustoupí a mlčí. Nesnaží se mě donutit mluvit, což je zázrak, protože jsem si myslela, že na mě bude tlačit. Víš přece, jaká dokáže být. Ale byla perfektní. Lidi zapomínají, jak může ticho v takových chvílích pomáhat.

Nikdo z rodiny mi nic neřekl, ale ze způsobu, jakým mě sestra chytila za ruku, tuším, jak se cítí. Vím to i z toho, jak se na mě máma dívá. Jak táta vyslovuje mé jméno. Jsou tak šťastní, že jsem tu noc s tebou nebyla, nemohou ode mě odtrhnout oči. Ale já, když pomyslím, že jsem tam s tebou nebyla, se cítím, jako bych se topila.

Když jsi šla beze mě na Alexinu párty, dotklo se mě, že jsi mě nepoprosila, abych šla s tebou, že jsi tam vyrazila, i když já jsem jít nechtěla. Je to hloupé, ale *bolí* to, a protože Margo a Faye tam byly taky, neměla jsem ani komu napsat a postěžovat si. Plánovala jsem si dát zmrzlinu, chvíli si číst a brzy jít do postele.

Pak mi zavolal Dante.

Šla jsem k vám, abych byla s ním, trochu se zabavila, protože ty ses bavila beze mě.

A teď s tím musím žít: *flirtovala jsem s ním*, když jsem tě mohla *zastavit*.

Kněz z nějakého důvodu všechny požádá, aby se postavili. Nedávala jsem pozor, takže když mě Dante táhne nahoru a k němu, hned si neuvědomím, že je čas na modlitbu. Jeho dotyk mě vytrhne ze světa v mobilu, kde se stále usmíváš a zpíváš a žiješ. Na okamžik mě to zlomí a opřu se o něj.

Nedokážu sama stát ve světě, ve kterém neexistuješ.

Dante to pochopí a na moji hlavu si opře bradu a na pěšinku ve vlasech mi dopadají jeho slzy.

Je to tak složité – to, co k němu cítím. Ale teď o tom nemůžu přemýšlet, vždyť sotva stojím na nohou. Chytím se ho rukou kolem pasu a pevně se držím. A když ke mně opět dolehnou okolní zvuky a slyším kněze se modlit, místo abych zavřela oči, podívám se na tvou fotku opřenou ve věnci fialek vepředu u oltáře.

Pocit, že tonu ve tmách, trochu ustoupí poté, co se zavěsím do Danteho. Nebo mám aspoň pocit, že pokud klesnu, on nedovolí, abych na dno klesla bez něj.

Na hřbitově mě Willow jako správná starší sestra opět drží za ruku a já se o ni opřu tak jako v kostele o Danteho. Brečí a brečí, zatímco kněz kropí hrob svčenu vodou a já jen civím na zašpiněný lem jeho roucha. Vysloví celé tvé jméno tak, jak ho říká tvoje babička, a přesně v okamžiku, kdy si ho přečtu v úmrtním oznámení, které ani nevím proč stále držím v ruce.

„Ok-tá-via Vi-o-le-ta So-to.“

Octavia Violeta Soto.

A celé tělo mi tuhne.

Za pár minut mám hodit hroudu hlíny do hrobu stejně jako ostatní, ale když tvůj táta začne brečet, nemůžu. Než ale přijdu na řadu, rozprší se a většina hlíny se promění v bláto. Strčím si navlhle úmrtní oznámení do kapsy. Trhám lístky žluté růže a nechám je padat – světlé plátky na tmavou hlínu, která je obklopuje –, a pak klesne rakev do země.

Když vytrhávám sametové plátky, nesnažím se zjistit, jestli mě někdo miluje, jako jsi to dělávala ty (*Má mě rád? Nemá mě rád? Autumn, má mě rád!*). Růži tím jednoduše říkám, jak moc mi budeš chybět. Jak moc mi chybíš už teď.

Chybíš mi.

Chybíš mi.

Chybíš mi.

Tak moc.

Ani květ růže nemá dost lístků. A na celém světě není dost růží.

V autě mi Dante vezme pichlavý stonek z roztřesené ruky, protože ho stále svírám, i když na růži nezůstal už ani jeden okvětní plátek.

Pár hodin poté, co tví přátelé, širší příbuzenstvo a moje rodina odejdou z vašeho domu, já zůstanu a pomáhám Dante mu uklidit všechno to mražené jídlo, dušené maso se zeleninou a plněné taštičky, které lidi nechali na kuchyňské lince.

Potom znovu vytáhnu mobil a ponořím se do něj. Ale Dante začne rozčileně přecházet po obýváku.

Kopne do nohy jídelního stolu. Udeří do stěny a říká, že je všechno nanic. Nechci jeho výbuchu přihlížet, ale od chvíle, co jsi umřela, je pro mě téměř nemožné váš dům opustit. Nedokážu se donutit odejít.

Dante znovu bouchne do zdi, otevře a zavře dlaň. Nechá ji pevně zařátou v pěst, jako by v ní držel paličku na buben.

Upře na mě své tmavé oči a zeptá se: „Taky si myslíš, že je to nanic, že jo?“

Mluví o komentářích u tvých fotek. Objevovaly se non-stop celý týden.

Mlčím. Kouknu na mobil a přečtu si několik nejnovějších.

Nemám právo něco říct. Od té nehody jsem si tvé fotky prohlížela tolikrát, stejně jako ostatní. Klikla jsem na každou, kterou jsi zveřejnila, četla tvé komentáře a hashtagy, jako by to byly modlitby. Ignorovala jsem všechny zprávy typu „Odpočívej v pokoji“, „Budeš nám chybět“ a „Jen dobří umírají mladí“, co ti pod selfičky nechávali lidi, kteří tě sotva znali od vidění. V komentářích je víc emotikonů se zlomeným srdcem než dětí v naší škole.

Ale Dante má pravdu. Je to nanic. A tak se na něj znovu podívám a přikývnu.

Když mu tím potvrdím, že má pravdu, otočí se a hledí na opačnou stranu pokoje. Nevím, co se chystá říct, dokud to nevyšloví.

„Musíme to vymazat.“

Zapomněla jsem, že v místnosti je i tvůj táta, a Dante teď slova adresoval jemu, pravděpodobně proto, že je mužem činu, který nenechá věci jen tak. Jako tenkrát, když se hádal s učitelem, který nás nechal po škole, že jsme si posílaly lístečky, ale já jsem ti ve skutečnosti v krabičce origami posílala prášek, protože jsi to dostala. Nebo když se na základní škole dobrovolně uvolil trénovat náš dívčí fotbalový tým poté, co vyhodili našeho placeného trenéra. Ale od nehody jen tak posedává, jako by na ničem nezáleželo. Nebo možná jako by záleželo na všem, a on neví, odkud začít.

Dante tvé účty nemůže vymazat. Tvoje máma už nechala odpojit mobil. Vím to jen díky tomu, že když jsem včera se-

děla na školním parkovišti, volala jsem ti pořád dokola a zapnula jsem hlasitý odposlech, jen aby tvůj hlas zaplnil okolí tak jako kdysi.

Chci si pamatovat, jak jsi zněla. Jak jsi měnila tón hlasu a já slyšela v pozadí hrát písničku. Tvůj hlas teď nemůžu dostat z hlavy.

Čauky! Dovolali jste se na Taviin mobil. Pravděpodobně ho mám v kapse, v kabelce nebo na posteli. Ale to neznamená, že s vámi nechci mluvit. Tak mi nechejte nějaký milý vzkaz, protože vás mám ráda.

Když jsem naposledy vytočila tvé číslo, přehrála se automatická odpověď. Šokovalo mě, že neslyším tvůj hlas, ale jen: *Litujeme, volané číslo neexistuje. Prosím, zkontrolujte správnost čísla.*

Číslo kontrolovat nemusím, ale zkusím to znovu.

Najdu v seznamu jméno, stisknu „volat“ a zapnu hlasitý odposlech. Nedívám se na tvého otce ani na Danteho. A když nahraný robotický hlas oznámí, že číslo neexistuje, tvůj táta na mě hledí z druhé strany místnosti. Zatřeše hlavou, jako by se tím nechtěl zabývat, zamumlá něco španělsky a zvedne se k odchodu. Za minutu uslyším, jak bouchnou vchodové dveře.

Podívám se na Danteho a vše na něm jakoby změkne. Ostře hrany jeho tváře se mění v křivky. Onyx v jeho očích se roztaví na melasu.

„Věděl jsi,“ zeptám se, „že její číslo už neexistuje?“ Trochu se začervenám, když slyším vyslovit to slovo. Zakroučí hlavou.

Kéž bych si uložila každou fotku, kterou jsi mi kdy poslala, každé selfie s filtrem, díky němuž se tvé oči třpytily nebo který ti přidal uši a nos nějakého roztomilého zvířátka, protože to byly soukromé fotky, určené jenom mně. Ty, které chce Dante

vymazat, jsou veřejné, může je vidět kdokoli. Ale ty soukromé tu byly jen pár okamžiků, a teď jsou navždy pryč, tak jako ty. A protože máš odpojený i mobil, musím se pokusit uchovat z tebe každý kousíček, který ještě zbyl.

A tak, zatímco se zdá, že se Dante trochu uklidnil, požádám ho, ať tvé účty nemaže.

„Ty fotky jsou jedny z posledních věcí, které nám po ní zůstaly. Ty fotky jsou ona.“

Stále vypadá, jako by chtěl do něčeho praštit, ale jen na mě dál mlčky hledí.

„Zjistím, jestli existuje nějaký způsob, jak zablokovat přidávání komentářů,“ řeknu, i když vím, že to nepůjde.

Zamračí se, pak ale přikývne.

„A zveřejním příspěvek, ve kterém požádáme lidi, aby s tím přestali,“ dodám.

Neřeknu mu, že znám všechna tvá hesla a během pár okamžiků bych mohla každou tvoji stopu vymazat.

Neprozdám mu, že ti stále posílám zprávy a e-maily nebo že se v každé volné chvíli dívám na videa, v nichž zpíváš a hraješ na klavír a které jsi zveřejnila kdysi dávno. Dantemu neřeknu, že jakmile z vašeho domu odejdu, nasadím si sluchátka a vytočím svou hlasovou schránku, protože jsi mi v ní před šesti měsíci nechala vtipnou zprávu a teď jsem vděčná, že jsem se nikdy nedostala k tomu, abych ji vymazala.

Nebřečela jsem, ale ani to mu neřeknu. Ruce se mi třesou pokaždé, když myslím na tvé jméno, a to Dante nesmí vědět.

Má co dělat sám se sebou.

Podle výrazu v jeho tváři vím, že přemýšlí, jak jsme se o nehodě dozvěděli. Nějaký idiot ze školy vyfotil tvé auto převrácené na střechu a fotku přidal do svého příběhu s černobílým filtrem a komentářem: *Sakra! Právě jsem viděl nejhorší neho-*

du. A ze všech lidí na světě to musel být právě Perry, kdo mi poslal odkaz se slovy:

Proboha. Není to Taviino auto, že ne?

Bylo. Prozradila to nálepka na nárazníku s nápisem „Nestálý půvab“. Ta, kterou jsme vytvořili minulé léto na turné kapely.

Věděla jsem, že jsi byla na cestě za Perrym, ale on o tom neměl ponětí. Ani jsem mu neodepsala.

Cítím, že se na mě Dante dívá. Zřejmě ví, že na tu noc taky vzpomínám.

„Jsi v pohodě?“ zeptá se.

Jeden druhého se na to ptáme pokaždé, když si jeden z nás všimne, že ten druhý je mimo a je jasné, že myslí na tebe. Při-
kyvuju, ačkoli už nikdy nebudu v pohodě, ale nevím, co jiného odpovědět.

Zeptám se ho na totéž. „A ty jsi v pohodě?“

A i on přikyvne, a uzavře tak koloběh lži, kterou si navzá-
jem říkáme už celé dny, přesně od chvíle, kdy jsme poprvé
spatřili fotku tvého auta.

Lež je teď součástí nového jazyka, kterým mluvíme. Ale je to jediný způsob, jak vůbec dokážeme komunikovat.

Dante mě dnes pozoruje víc než obvykle, začíná mi to být nepříjemné, a tak vstanu. I tak jsem už dlouho tvou mámu neviděla. Když vycházím z místnosti, upřený pohled tvého bratra mě provází jako stín. Ale neohlédnu se.

Najdu ji sedět na tvé posteli. Klín jí pokrývá hromádka ko-
rálků z růžence.

Sednu si na zem k jejím nohám. Usměje se a pohladí mě po vlasech, jako bych byla štěňátko. Celý pokoj voní jako ty. Z otevřených lahviček šamponů, krémů na ruce a svíček se tu vždycky šířila vůně vanilky. Ani dnes to není jinak, až na to,

že tu nejsi a ta vůně mi bez tebe připadá podivně jiná, jako ozvěna, co se nese na kilometry od původního zdroje. Asi to nezvládnou.

Z pokoje se k nám nese hlasitá hudba. Tvoje máma si vzdychne a já otočím hlavu, ale ani jedna z nás nevstane, aby šla Danteho zkontrolovat.

„Ahoj Autumn,“ řekne trochu pozdě a její úsměv bolí.

Tvá máma byla vždycky vyrovnaná, ale teď se jí třesou ruce jako tehdy v nemocnici, těsně předtím, než zkolabovala.

„Dobrý den...“ odpovím a přetáhnu si rukávy přes třesoucí se prsty.

Pak jen sedíme, potichu, spolu, osaměle, protože pozdrav na uvítanou je vždycky milý, příjemný a o tolik jednodušší než slova loučení.

DVA POSLEDNÍ BRAMOVY PŘÍSPĚVKY

@Bramsenudí

Nové video již brzy... Drobná pomůcka: to mléko divně páchne.

44 ↩ 31 📄 320 ❤️

326 zhlédnutí

@Bramsenudí

A taky divně chutná.

51 ↩ 35 📄 334 ❤️

443 zhlédnutí